

РЕШЕНИЕ

№ 515

гр. София, 01.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 25.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11301** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от АПК.

Делото е образувано по жалба от В. Е. С. срещу Заповед № 3-513-14773/26.10.2020г. на Директора на СДВР в частта ѝ, с която лицето е отстранено от длъжност в качеството му на „Младши инспектор“ в сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“ СДВР.

С жалбата се иска отмяна на заповедта при следните съображения:

Със Заповед № 513з-14773/26.10.2020г. срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207, ал.1 от ЗМВР за вменено му извършено тежко дисциплинарно нарушение – неправомерно използване на физическа сила и помощни средства спрямо гражданин, които деяния станали достояние на полицейски служители и служители на „Бърза помощ“, като с действията си е нарушил етичните правила за поведение на държавните служители на МВР, регламентирани в Етичния кодекс – нарушение на чл. 194, ал.2, т.4 във връзка с чл. 203, ал.1, т.13 от ЗМВР.

На основание чл. 214, ал.1, т.1 и чл. 215, ал.1 от ЗМВР, със същата заповед жалбоподателят е отстранен от длъжността, която заема за срок от два месеца.

Мотивите на заповедта в тази част включват: „В качеството си на полицейски служител, служителят би могъл да придобие информация за самоличността на свидетели по случая, с цел да окаже влияние върху тях.“

Счита този мотив за изначално незаконен, тъй като жалбоподателят, в качеството си на обвинен в извършването на дисциплинарно нарушение, има право да се запознава с всички доказателства в дисциплинарното производство, в частност със

свидетелите по същото, както и да сочи свои такива.

Второто основание е: „Би могъл да се сдобие със служебни документи, доказателства по извършеното от него противоправно деяние с цел да го унищожи или прикрие“.

Сочи, на първо място, че органът очевидно е презумирал доказване на нарушение, което е в процес на разследване.

На следващо място сочи, че жалбоподателят няма как да унищожи записи от камери, които не са в негово владение, а нещо повече – той е поискал същите да бъдат приобщени като доказателства в производството.

Твърди, че жалбоподателят не е извършил така вмененото му нарушение, а напротив – била е налице съпротива при изпълнение на дадено от С. полицейско разпореждане, за което това лице е повикало на „помощ“ влиятелни роднини.

Моли за отмяна на заповедта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата на изложените в същата основания, депозира писмено становище и претендира разноските в производството, за които представя списък.

Ответникът не се представлява.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, поради засягане на правата му, и в срок.

Разгледана по същество, същата се явява и основателна.

По делото от фактическа страна се установява следното:

Жалбоподателят заема длъжност „Младши инспектор“ в сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“ СДВР.

На 25.10.2020г. същият е бил назначен в наряд като ПП-210 на метростанция „Европейски съюз“.

Според заповедта, около 15.00 часа служителят С. е спрял за проверка лице от мъжки пол, впоследствие установено като А. С., който се е придвижвал в района на метростанцията без защитна маска. Мл. Инспектор С. е предупредил лицето, че трябва да носи защитна маска за еднократна или многократна употреба, или друго средство, покриващо устатата и носа му в обществено закрито място, след което без причина е използвал физическа сила и помощни средства спрямо лицето.

По разпореждане на мл. Експерт Т. И. – командир на отделение в 01 група на сектор „М.“ към ООП-СДВР, на мястото на инцидента за съдействие и изясняване на случая са изпратени няколко екипа на сектор „М.“. Соци се, че от доклада на последния и от записите от видеокамерите, заснели инцидента, е установено, че С. е използвал неправомерно физическа сила спрямо гражданина, като го е държал със хват през врата и го е теглил по посока към помещение в метростанцията, след което с дясната си ръка му е нанесъл удар по лицето.

Това деяние станало достояние на полицейски служители и на служители от „Бърза помощ“, повикани на мястото на инцидента и откарали С. в УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“, където след извършен преглед са установени охлузвания на лява скула, дясно око и разкъсана контузна рана на дясно ухо.

Прието е, че с това си деяние служителят е нарушил етичните правила за поведение на държавните служители на МВР, регламентирани в Етичния кодекс, като са визирани т.15, т.19, т.20, т. 21, т. 31 и т. 33 от ЕК– нарушение на чл. 194, ал.2, т.4 във

връзка с чл. 203, ал.1, т.13 от ЗМВР.

В заповедта е посочено, че в предложението за образуване на дисциплинарното производство са изложени мотиви за временно отстраняване на лицето от длъжност – за срок от два месеца – на основание чл. 214, ал.1, т.1 и чл. 215, ал.1 от ЗМВР.

Мотивите на тази част на заповедта включват: „В качеството си на полицаи в 01 група на сектор „М.“ към отдел ООП – СДВР, с издадена служебна карта, имайки достъп до всички структурни звена в СДВР, служителят би могъл да придобие информация за свидетели по случая, с цел да им повлияе. Би могъл да се сдобие със служебни документи, доказателства по извършеното от него противоправно деяние, с цел да ги унищожи или прикрие. Имайки предвид характера на извършеното деяние, като полицейски орган, притежаващ оръжие, служителят би могъл да го използва за друго подобно деяние“.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че спрямо жалбоподателя е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 от ЗМВ, поради което е налице първото от двете кумулативни изисквания на нормата на чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Мотивите обаче, изложени в заповедта в тази ѝ част, по мнение на съда са бланкетни и следва се приравнят на липса на мотиви.

Липсва конкретика в изложените такива как служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина, т. е. не е обоснована връзката между служебното положение и опасността. Самото цитиране текста на закона не удовлетворява изискването за мотивираност на административния акт. Не може по презумпция да се приеме, че служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина по образуваното срещу него дисциплинарно производство. Органът - издател на оспорения акт е длъжен да обоснове с изрични мотиви (фактически и правни) отстраняването от длъжност във всеки конкретен случай, за да може съдът да упражни правомощията си по контрол за законосъобразността на административния акт, т. е. да провери наличието на материално правните предпоставки за отстраняването.

Нещо повече, съдът приема, че в конкретния случай, с оглед вмененото на жалбоподателя дисциплинарно нарушение, както и с оглед йерархическото място, което заема в службата, тези мотиви се опровергават.

Със заповедта за отстраняване на лицето от длъжност е образувано и самото дисциплинарно производство. Доказателствата, които са мотивирали органа да образува такова, са доклад на младши експерт Т. И., изпратен на проверка в момента на инцидента, който заема длъжност – командир на отделение в 01 група в сектор „М.“ към ООП, който е вече част от преписката. Следва да бъде отбелязано, че освен, че последният е вече приобщен към преписката, служителят И. заема по-високо място в йерархията на съответния сектор от визираното за нарушител лице, а именно – командир на отделение. Следователно, продължаването на работата на С. до окончателно изясняване на наличието или липсата на дисциплинарно нарушение, по никакъв начин не може да се отрази на мнението на И., като негов командир, нито на вече изготвения от същия доклад. Същото се отнася и до вече снетите записи от камерите в метростанцията, послужили за образуване на производството, от които в заповедта лаконично е посочено, че се установява, че служителят след предупреждението, без да е необходимо е извършил вмененото деяние. Съдът приема, че употребеният израз „ без да е необходимо“ не дава яснота за поредицата от събития, довели евентуално до посегателството, а освен това съдържа субективна

оценка – не е изяснено кога и при какви обстоятелства би било необходимо, както и дали такива са настъпили. Нещо повече, от приложените по делото показания на П. Л. – касиер в метростанцията и свидетел на инцидента, се установява доста различна картина на събитията и хронологията от описаната в доклада и възприета в заповедта. Именно поради това, изразът „без да е необходимо“ не внася яснота за събитието. Последното съдът коментира само на плоскостта на настоящото производство, което не е свързано с осъществяването на деянието, вменено на лицето, а с необходимостта от отстраняване на служителя от служба като временна превантивна мярка.

Споделя се напълно и изложеното в жалбата, че всички доказателства, които се събират в хода на дисциплинарното производство, следва да бъдат достояние на уличения нарушител. Поради това, самият му достъп до тях, не само не е забранен, а е законово скрепен, с оглед защитата на правата му в производството. Компрометирането на такива по принцип е възможно, но както се посочи по-горе, последното не може да се презумира, а следва да бъде доказано. В конкретния случай, това не се отнася за вече приобщените по преписката доказателства, вкл. записите от камери, визирани в акта, както и свидетелските показания, каквито вече са налични. Не е налице и възможност за повлияване на вече далия показания И., с оглед йерархичното му положение спрямо уличения.

Посоченото наличие на оръжие от страна на органа остава напълно необосновано, предвид, че и в процесния инцидент, съобразно с твърденията на самия орган, до употребата му, а дори и до заплахата от такава, не се е стигнало. Няма данни за повторност, още по-малко системност на нарушения от този тип, за които да са повдигани обвинения срещу същия служител. Касае се до конкретен единичен инцидент, за който вече са налице видеозаписи, вече са снети показания от очевидци и вече е изготвен доклад от изпратения проверяващ екип.

Поради изложеното, съдът приема, че в процесния случай не се доказва втората предпоставка на нормата, а именно – служебното положение на лицето да затрудни разкриването на обективната истина.

По изложените съображения, съдът приема жалбата за основателна и намира, че следва да отмени оспорената пред него заповед.

С оглед изхода на спора, основателна се явява претенция за възлагане на направените в производството разходи в тежест на ответника СДВР, същите са на стойност 410 лева, от които 10 лева заплатена държавна такса и 400 лева заплатен адвокатски хонорар.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 2 от ЗМВР, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № № 3-513-14773/26.10.2020г. на Директора на СДВР в частта ѝ, с която В. Е. С. е отстранен от длъжност в качеството му на „Младши инспектор“ в сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“ СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати в полза В. Е. С. сумата от 410 / четиристотин и десет/ лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ:

